

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **V. K.**
st. příslušnost: X
bytem v ČR X

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2017, č. j. MV-150760-5/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 18. 8. 2017 domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2017, č. j. MV-150760-5/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 9. 2016, č. j. OAM-39984-16/DP-2015 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve

spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť žalobce přestal splňovat podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

2. Správní orgán I. stupně vycházel z výpisu z evidence Rejstříku trestů žalobce a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. 10. 2015, č. j. 4T 164/2015-129, z nichž vyplývá, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců, neboť se dopustil úmyslného trestného činu, za což byl Obvodním soudem pro Prahu 2 pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu 10 měsíců s podmíněčným odkladem trestu na zkušební dobu 24 měsíců. Zároveň byl žalobci uložen trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Správní orgán I. stupně se rovněž zabýval otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců k důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Po zhodnocení zjištěných skutečností uzavřel, že případný dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce je zcela přiměřený k důvodu zamítnutí žádosti, obzvláště v případě, kdy žalobce porušil český právní řád, za což byl pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a k zákazu činnosti
3. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně shrnula skutečnosti zjištěné ze spisového materiálu, na základě kterých dospěl správní orgán I. stupně k závěru o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále též jen „povolení“).
5. Žalovaná uvedla, že žalobce pobýval na území České republiky od 26. 11. 2006. Žalobci bylo správním orgánem I. stupně vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR od 2. 1. 2014 do 1. 1. 2016 za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Dne 15. 12. 2015 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti povolení (dále též „žádost“). Na území ČR žalobce pobývá spolu s manželkou a dvěma nezletilými dětmi (rok narození 2012 a 2013).
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl, podal žalobce odvolání, v němž namítl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. V případě návratu na Ukrajinu, kde probíhá dlouhodobý ozbrojený konflikt, by dle názoru žalobce byl ohrožen jeho život a musel by ponechat manželku s dětmi na území ČR, což by bylo ekonomicky zcela likvidační, neboť na Ukrajině není v současné době žádná práce. Žalobce rovněž namítl porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.
7. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že v kolonce 16 „poslední bydliště v cizině“ ve formuláři žádosti žalobce uvedl poslední adresu v zahraničí, a to. Tato adresa se nachází v Zakarpatské oblasti poblíž města B., tedy v západní části Ukrajiny. Z veřejně dostupných informací vyplývá, že ozbrojený

konflikt v této oblasti či poblíž uvedené adresy neprobíhá. Žalovaná dále konstatovala, že samotná skutečnost ekonomické závislosti rodiny žalobce nebo zájem žalobce na získání prodloužení platnosti povolení nepřevýší veřejný zájem na dodržování zákonů České republiky, obzvláště ne v případě, kdy byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Navíc manželka žalobce čeká na pravomocné rozhodnutí o své žádosti o povolení zaměstnanecké karty a povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, z čehož plyne, že může zajistit příjem rodiny.

8. Žalovaná v průběhu správního řízení I. stupně neshledala existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Dle názoru žalované bylo prvostupňové rozhodnutí řádně odůvodněno, bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná dle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

III. Žaloba

9. Žalobce v žalobě obecně namítal, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, jehož znění citoval.
10. K tomu uvedl, že nesouhlasí se závěrem napadeného rozhodnutí, neboť není pravdou, že by přestal splňovat zákonem stanovenou podmínku trestní zachovalosti. Současně však výslovně připustil, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. 10. 2015, č. j. 4T 164/2015-129, pravomocně odsouzena a byl mu uložen trest odnětí svobody na dobu 10 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu 24 měsíců a zákaz činnosti.
11. Žalobce shodně jako v odvolacích námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí namítl nepřiměřenost zásahu jeho soukromého a rodinného života. Konkrétně uvedl, že v případě návratu na Ukrajinu bude muset opustit manželku a dvě nezletilé děti, které mají na území ČR dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Návrat manželky a nezletilých dětí na Ukrajinu je podle žalobce s ohledem na probíhající dlouhodobý ozbrojený konflikt v této zemi zcela vyloučen. Žalobce se obává, že by zanechání manželky na území ČR v pozici samoživitelky bylo pro rodinu ekonomicky likvidační, a to tím spíše, že na Ukrajině není žádná práce ani obživa.
12. Žalobce dále spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil jeho soukromé zájmy. Opakovaně poukázal na katastrofální situaci na Ukrajině a uvedl, že má na území ČR vytvořeno rodinné a sociální zázemí. Shrnl, že správní orgán se měl v napadeném rozhodnutí více zabývat přiměřeností napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
13. Žalobce závěrem navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 10. 2017 setrvala na právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které, pokud jde o vylíčení skutkového i právního stavu, plně odkázala. Žalovaná uvedla, že s námitkou

nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce se dostatečně vypořádala v napadeném rozhodnutí. K námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu žalovaná uvedla, že ani tato námitka není relevantní. Žalovaná je toho názoru, že v případě žalobce jeho soukromý zájem na získání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřevýší veřejný zájem na dodržování zákonů České republiky, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce nikterak nedoložil „katastrofální“ situaci na Ukrajině, pouze bez dalšího konstatoval, že na území Ukrajiny dochází ke každodenním přestřelkám včetně mrtvých a dále uvedl, že má obavy o svůj život. Z veřejně dostupných informací přitom vyplývá, že místo posledního bydliště žalobce na Ukrajině je od oblasti ozbrojeného konfliktu vzdáleno více než tisíc kilometrů.

15. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání

16. Při jednání konaném dne 11. 12. 2020 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a v podrobnostech odkázali na obsah svých podání. Zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a obě správní rozhodnutí pro nezákonnost zrušil. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
17. Návrhy na provedení důkazů označené žalobcem v žalobě městský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Při jednání žalobce na jejich provedení ostatně ani netrval.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.“*
21. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
22. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*

23. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.“*
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*
25. Podle § 2 odst. 1 správního řádu *„Správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.“*
26. Podle § 2 odst. 3 správního řádu *„Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“*
27. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*
28. Žalobce v úvodu žalobních tvrzení obecně namítal, že žalovaná i správní orgán I. stupně svými rozhodnutími porušily § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, avšak již nekonkretizoval, v čem toto porušení spatřuje.
29. K tomu soud uvádí, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobce své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.
30. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétními důvody zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podrobně zabývaly a vyhodnotily je z pohledu zákonem stanovených podmínek uvedených v § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní úřady obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi v potřebném rozsahu shromážděnými důkazy a v odůvodnění svých rozhodnutí se náležitě vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a v napadeném rozhodnutí se vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce. Z rozhodnutí správních orgánů, která tvoří jeden celek, je zřejmé, z jakých důvodů bylo rozhodnuto a na základě jakých podkladů včetně úvah o jejich hodnocení. Skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn zcela v souladu s § 3 správního řádu tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu

s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá zcela zřetelně, podrobně a srozumitelně, z jakých důvodů odvolací orgán zamítl odvolání žalobce, na základě jaké právní úpravy tak učinil, jakými úvahami se při tom řídil a z jakých podkladů vycházel.

31. Je zřejmé, že rozhodování o tom, komu bude pobyt na území státu povolen či zrušen, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky (srov. *rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 As 43/2003, usnesení ÚS ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04*). Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území a s ohledem na vlastní zájmy.
32. Soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. 10. 2015, č. j. 4T 164/2015-129, k trestu odnětí svobody na dobu 10 měsíců s podmíněčným odkladem trestu na zkušební dobu 24 měsíců a zákazem řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Podle citovaného rozsudku spáchal žalobce přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 a 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kdy pod vlivem návykové látky zároveň způsobil dopravní nehodu. Z pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. 10. 2015, č. j. 4T 164/2015-129, jakož i z výpisu z evidence Rejstříku trestů vyplývá, že žalobce přestal splňovat podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se dopustil úmyslného trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen. Tuto skutečnost ostatně i sám žalobce připustil.
33. K otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce existuje bohatá judikatura, kterou shrnuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Podle tohoto rozhodnutí „*ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.*“ Posouzení přiměřenosti vyžaduje jednak zhodnocení intenzity narušení veřejného zájmu na jedné straně, dále zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života cizince při vědomí výše uvedených faktorů, a výslednou úvahu o převážení veřejného či soukromého zájmu v konkrétním případě. K míře narušení veřejného zájmu soud uvádí, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně společenské škodlivosti žalobcem spáchaného jednání. Žalobce se dopustil úmyslného trestného činu pod vlivem návykové látky. Nebýt jednání samotného žalobce, tedy toho, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, za nějž byl českým soudem pravomocně odsouzen, čímž sám vyvolal důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Pakliže žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen jeho realizaci soukromého a rodinného života během pobytu na

svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2Azs 147/2016-30 ze dne 19. 10. 2016).

34. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101 dovedl, že je zde veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.“* Jelikož byl žalobce pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, neobstojí jeho tvrzení, že napadené rozhodnutí je v rozporu s veřejným zájmem.
35. Otázka zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na prvním místě vyžaduje zjištění skutečných soukromých či rodinných poměrů žalobce. Je přitom především na žalobci, aby sám tvrdil, jaké jeho poměry jsou, jaké rodinné či jiné vazby na území ČR má a aby případně navrhnul důkazy k prokázání těchto tvrzení. Po příslušném správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly z hlediska nepřiměřenosti zásahu svědčit ve prospěch cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Ze správního spisu soud ověřil, že ohledně soukromých či rodinných poměrů správní orgány vyšly z listinných podkladů, opatřených z dostupných rejstříkových evidencí, a žalobcem identifikovaných rodinných vazeb, do kterých by mohlo být nepřiměřeně zasaženo. Žalobce sice pobýval na území České republiky delší dobu, nicméně je zletilý, dospělý, má odpovědnost za své jednání. Ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce neumožňoval vycestování z České republiky. Stejně tak z něj nevyplývají žádné významné ekonomické vazby žalobce, které by mu neumožňovali z České republiky vycestovat. Manželka žalobce pobývá na území České republiky na základě tzv. fikce pobytu, kdy čeká na pravomocné rozhodnutí o její žádosti o vydání zaměstnanecké karty a na pravomocné rozhodnutí o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že napadené rozhodnutí nebude mít žádný vliv na pobyt manželky účastníka řízení a zároveň ani na jejich nezletilé děti, které mohou získat povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s matkou. V tomto kontextu nelze správním orgánům vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť pro věc nejpodstatnější skutečnosti plynou ze spisového materiálu, který správní orgány nashromáždily. Správní orgány nejsou povinny všechna kritéria uvedená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, resp. v § 174a zákona o pobytu cizinců, výslovně ve svých rozhodnutích vyjmenovat a ke všem se výslovně vyjadřovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).

36. Přestože žalobce žalované vytýká, že se měla „*v napadeném rozhodnutí více zabývat přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce*“, konkrétně neuvádí, co přesně by mělo být správními orgány ohledně jeho soukromého a rodinného života dále zjištěno. Žalobce v rámci své argumentace setrvává v obecné rovině, aniž by sdělil, jaké konkrétní skutečnosti měly být správními orgány pominuty. Skutečnost, že správní orgány na základě zjištěného skutkového stavu nerozhodly ve prospěch žalobce, neznamena bez dalšího, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně.
37. K otázce přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců soud uzavírá, že správní orgány dospěly v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu k oprávněnému závěru, že dopad jejich rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce bude s ohledem na důvod zamítnutí žádosti žalobce přiměřený.
38. K žalobcem deklarované neochotě vrátit se na území Ukrajiny z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a „katastrofické“ situace země považuje soud za potřebné uvést, že je sice pravdou, že na části území Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, jedná se však o lokalizovaný konflikt, omezený pouze na východní část jejího území. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalobce jako svou poslední známou adresu v zahraničí uvedl Roztoky 290. Soud - stejně jako to učinila žalovaná v napadeném rozhodnutí - konstatuje, že tato adresa se nachází v Zakarpatské oblasti nedaleko města Bohdan. Jedná se o místo v západní části Ukrajiny, přičemž z veřejně dostupných informací je známo, že žádný ozbrojený konflikt v uvedené oblasti neprobíhá. K bezpečnostní situaci na Ukrajině se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, v němž uvedl, že „*na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ Stejnými slovy lze popsat podobu konfliktu na Ukrajině i dnes.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. S ohledem na výše uvedené městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu